

Här ropar Dygden: „ALBERTINA.
 „Jag henne ment: — at ättas är des lott
 „Om och en Herdastaf hon framsför Cronan fått s s

Ja, föll Minerva inn: „Gudinna! Du har rätt
 Du ej behöft det Namnet säga —
 Allt präckt, allt värde äga,
 Hvem vet ej, at det hör till Gustaf Wasas ätt?
 All den sällhet Himlen har
 Lik de tjumma rågn skall strömma
 Och sitt rika födte fömma
 Öfver Hennes framtid's dar.
 Hon af Sång-Gudinnors skara
 Skall bland dem dyrkan få,
 Närmast till LOVISA gå
 Och et mål för Hjeltars suckar vara s s //

Sin sjäa Dygden straxt för bgat faller ner
 Och efter Kycket ser
 Du! (säger hon) som årans lof förkunnar!
 På vår Princessas dag spar ej et enda fjät,
 Flyg, öppna dina hundra munnar
 Och dyrka så en ALBERTINAS Majestät.

ALEXIS och DAPHNE.

Idille *).

Nej Alexis! Naturen är endast skön för den lyftige. För det glada hjertat
 „upprinner morgonrädnan i regnsfria skvar. Dårkans drillar förtjusat ej
 „det bröst, som härjas af ångslan och förtviflan. Ensligheten bär en dolk i ena
 „handen, hon har en bågare med nektar i den andra. At den af Sorgerna o-
 „kända råcker hon bågaren, docken störtar hon i det under plågor swigtande
 „hjertat s s Afvundswärde Lam! I åstunden och njuten. I dricken af denna
 „sörlande källa. I skörden besa af Silswerdaga, rusiga blomster s s och eder
 „Herde! s s s det war en tid, då äfwen hans bröst bränktes i kånflor s s en
 „tid då han drönde om Sällhet: det war den tiden då Daphne ej flydde Alexis,
 „då Daphne med en blyg rådnad emottog blomsterkransar af min hand. Nu
 „hatar Daphne Alexis, derfbre hatar Alexis er — Fjrwandlen er gråbrifa par-
 „ker! til näpna båg — Utom Herdinnan är det friskande wästän en Nordans-
 „storm: med dig O min Gudomlighet! wore sjelfwa winterns snöbetäckta barm
 „en hyacint-hådd omringad af wallmog.

Under dessa utrop flöttrade Alexis ofta på de högsta berg och upplyte skyn
 med flagan. Hans hjordar betade i en dal som genom et litet sund flögdes
 från Daphnes hydda. Afstorrådningen utbredder aldrig sitt purpur öfver denna
 frackt, då icke Herdinnan äncade i en liten båt på den under så wacker bbrda
 dallrande wågen. Där utkastade hennes lona arm et purpurfärgat silkesfnöre.

De les

Insänd som et försök.

De lekande fästarna tyktes strida om Kroken, blott för at återfå sin frihet af Daphnes hand, som med samma ädelmod som warfambet löste dem ur faran och återlämnade dem til sitt wäta hemwist. — „Nå! frihet suckade hon, du har varit min Gudinna = = = men du har varit = = = Gryn ma kärlek! då jag ej kände dig, war mit bröst så lungt som bbljan på Wärens fbdflodag; och dock kallar dig min Mor för sjäsens ljufwaste känsla, i det hon omsammar sin med blickar talsände maka — Alexis! hur heter den lyftliga som fånglat ditt hjerta? = = = ack! om hennes namn wore Daphne! hwarfdre mbter du mig alltid med nedslagna ögon? Hwarfdre öpnas dina läppar at tala, då de halffödda orden motas af en darrande suck? Men ack du förlorade Daphne! hwarfdre styr du Alexis? Hwarfdre? = = = jag älskar — dersfdre styr jag Alexis — Dock han måste weta min kärlek! för hända — äfwen denna tankan förndjer — för hända han då ropar: Omkänswärda Daphne! hwi kan jag ej belöna din ömbet?

Wid dessa tankar höjdes, sänktes, och åter höjdes Daphnes med Fyflbetens för betäckta bröst, lik wågorna som bröta sig wid de bränande östanwindar. Hon hastade til sin hjord, utsköte där det wackraste Lam. En sin och lockig till pryddes det: hwitare än snö som heptals faller i naturens fulnaste tid. Detta lam war ämnat at helgas åt Pan. Kring det oskyldiga Lammets Hals knöt hon et blätt band, hwars färg war himlakwalswets, då ej något måtn simmar i des ljusta rymder. Med häaiga klockstämmer war i handet insytt Daphne. Daphne smålog „går du min lyfta suckar hon? För hända, när Alexis finner dig bland sina hjordar, at han då tar dig i famn, at han då = = = D du afwunds wärde! trycker din lena kropp mot sitt bröst — Wätte hans lyskar brinna på det stället Daphnes namn står och förtråra det! Lika som en af sin fiende efter jagad flygting i en tät skog smyger sig mellan de stumma ekar och lyh om jorden förtråder den kommande, likaså förstigtat stal sig Daphne öfwer Sundet til Alexis parker, med sitt Lam i barmen och sin staf i handen — Alexis war icke där. Ack hade han wetat = = = drömt — men kärlek! hwilken yrset? älskar icke Daphne Alexis? älskar icke Alexis Daphne? hwi förblindar du dem? Hwarfore flyger du ej med tankans wingar til Alexis och hwislar: „Herde! de spåda rappor som wäxa på dina fält, de böja nu stolta hufwud under Daphnes fot. Gygghasta! du är älskad = = = du är = = = kom och war lyftig! — Kärlek! hwarfdre så obarmhertig? — dock jag yrar mer än du = = = kärlek! kunde wäl dit lugn smakas så ljufigt om icke dina stormar rasade så wildt?

Örfelds utan hopp låg Alexis fjerran från sin hjord, med spridda hår och utsträckt armar på en klippa, den hans hädande förtwiskan kallade mindre kånslods än Daphne; derifrån kastade han wilda blickar ikring bdljornas rymd, hwars spall förtrådes för hans syn, och som lemnade rum at andra, störtade sig til sitt ewiga ursprung.

Emedertid irrade Daphne i Alexis lunder — men just då hon, i fruktan at blifwa rögd, såg bort — men just, då hennes Lam hoppade med Alexis lam i det af Humma windar waggade gråset för at behaga sin walgbreriska, rusade en hungrig Tiger ej olif wigen, hwarmed en samtad äska söndersplittrar det tätaste önntråd, under hwars skugga en äkrare riktad af Gaderibbas art insomnat, så ryttande ljungade Bildjuret emot sitt offer. Förgräwes kastar Herdinnan sin staf at förswära det. Det styckas, qwiber och kråpas i Tigerns gap, blodet strömmar och Herdinnan styr lufwande och försträckt.

War det kärlekens Gud som ur Tigerns klör frälste det himmelsbä handet? eller förlorade Tigern sin wildhet? blef han modfäld och rödd wid åsyn af et namn

namn som utmärkte skönhet och dygd? Skulle skönhet och dygd tillika nämnas, så sade man Daphne — Åh ja! den vildeste af alla skapade djur ämnade — han rödde ej bandet utan höjde ängersfull derifrån. Ingen Tiger är menniska: många menniskor äro Tigrar.

Dyktiga Lam! dit blod flyter på de sörjande blomstren. De blekna, tråna, hwisna och dö. Redan skynna Måcktergalor till denna nejd, för at gråta ditt öde, och låra Echo i tyshet suska med sig.

Nu kommer Alexis åter. Dyster är hans upsyn. Den frätande ängslan spökar i hans ögon wända mot Daphnes hydda. Med ospända strängar hänger den skärrande Lutan öfver hans axlar. Daphne! suskar han, Daphne! och i samma ögnablick hadar hans fot i blod. Han rycker sig tillbaka, ser en staf s s skulle han ej känna den? ser s s s ännu andas Alexis, s s Daphnes namn. Med detta hand ropar han s s s ännu kan Alexis ropa s s s med detta hand mors säkert hennes mörka hår ståtade s s s hennes blod s s s Daphne! — Nu swimmar Alexis.

Hade ej Herden varit wan wid plågor; hade han aldrig buskat utan at få: han hade här hwarken sedt, ropat, eller swimmat; dödt hade han, lik den winrankan, hwilken full med lifgifsmande safter om dagen, så plötsligt förstörs af en frostnatt.

At för sista gången känna plågor, waknar Alexis å nyo, och ropar utan fansning: Daphne död! s s s Hon s s s Gudar! hur kunde Daphne dö! Dygden är ju obdblig — skulle Alexis wälla sin hjord på dessa parker rykande af Daphnes blod! försmågten Ni blommar och träd! törken ut ni hästar! Hjordar förgås! s s s

Daphne! olyckliga Daphne! fast du ej älskade mig, skall jag dock tvinga din flugga till medelmkan — Barbariska mildjur! kom åter! unna mig dö som Herdinnan dog! Med ditt af hennes blod ännu warma gap sluka detta hjärta! rif stycke från stycke! — Dock dödens wågar äro många — Ryten J bbljor! J wågor! bestormen Sdenen! ner för härget där J liggen! wore det ännu högre, skall jag kasta mig i edert medlidande stöte — Daphne! jag följer dig! Daphne! jag kommer. Ingen Elephant i Cejlons ödemarker har ännu med den styrka rusat den förskräckliga Rhinoceros til mötes, än nu Alexis rusade til döden.

Stande som en ljungeid loop han up på härget, hwars rötter stötdes af de ifrån Polerna wältande wågor. An en gång kyste han det blodiga bandet, lade det mot sitt hjerta som klappade, ropade Daphne! och störtade sig ut före s s s kärlek! Öde! s s s skulle denna dagen wara olyckligt s s s Nej. Herden i stället för at begrafsas i den omätliga afgrunden, faller då öfskadd, förb af en bld Gudamakt, i wasen där s s s Gelsner! låna mig din pensel, nej låna mig håldre dina känslor s s s i wasen där Daphne badade.

Begäre ingen en matt teckning på deras lycka, hon kan ej beskrifwas s s s hon kan blott kännas.

Nr 64. 65. utgifwes den 28 April eller nästa Måndag.

Stockholm, Tryckt hos Commissarien P. A. Brodin, 1783.

Dag = Bladet :

Wälsignade Tryck = Friheten.

Tredje och Sidsta Skåden.

N:o 64. 65.

Stockholm den 28 Aprill. 1783.

Min Herre.

Se här ännu ett Bref ur min Salige Farsars ängelska Samlingar. Jag har såfångt biudit til at utforska på hwad Tid det blifwit frifwit. Salig Gubben har icke haft den acuratessen at nämna sina källor. Jag öfwerlemnar således til min Herre, såsom mera verlerad i Historien än jag, at skaffa lius i saken, och upgiwa namnet på den Heroiske Angelsmannen. Det wore önskeligt at weta om de i brefsret nämde Personer: Bedford och Widham, warit på den tiden kände i det Allmänna — Jag är etc.

Inskändaren.

Öfwersättning ifrån Engelskan *)

Min Wän. Min dödsdom är såld. Twänne deputerade ifrån Parlamentet förkunnade mig det i detta ögnablick. Kungen har redan undertecknat den; och man hastar så mycket med mitt afrättande, at jag som knappast hinner taga afsked af mina wänner. Executionen skal ske i morgon.

Jag går til döden. Dödslyran skal afhända mig lifwet. Några Tusende åskådare skola beklaga mig. Många af dem skola falla tårar öfwer min ungdom: Men af detta stora antal finnes kanske ingen enda som beklagar Söderneslandet: Denna tanckan bedröfwar mig.

Dödens faselighet försträcker mig icke. Jag har redan i lång tid wänt mig wid döds betraktelser. Om jag icke trodt at Södernes-

landet

*) Af samma hand som i N:o 22 behogat hedra mitt Dagblad — Jag skulle mycket bedraga mig om ej detta bref är frifwit under Edvard den andras Regering — en Boudford är känd i historien för at warit en determinerad Vihgs. Mäst.

Landet hade behöft en patriot, så hade jag långt för detta varit ut
 världen.

Hvilken Angelsman med Åra och samvete kan väl älska lifvet, då allmänna Tilståndet är så förviradt, som det nu är? — Så väl den naturliga, som den Borgerliga Stribeten äro försörjde; Lagarne icke agtade; alla begrepp om ära utplånade — En nedrig wettlighet har bortskämt nationen: (den Angelska) Hon öfwerlämnar sig til en yppighet, som wanhedrar des frågd, förderjwar des seder, och förtärer Hennes krafter — Utlänningarne, som fordom funno Sparta i London finna där nu det föragtelige Athen — Folket, som fordom samlade sig för at rådgjöra om sin Stribet och sina Rättigheter, samla sig endast nu för at klappa händer åt Spectaclen — Angelsmannen, hwars Caractere fordom war stadig och allvarsam, fri och Indépendent, tigger sig nu til den lyckan at få löpa i Hof-trapporne, och at få kröka sig i förmaket hos de stora; Han säljer sin egendom för at kunna bewista Operan och Masceraden, och hwad som mera är, han säljer sin frihet, sin ära och sin heder för at kunna hafwa et grant Equipage och broderade klädningar, samt således göra sig wärdig til en blick af de Styrande. — Allmänna agtningen, de Storas förtröende, Ämbeten och helöningar, som i förra tider lämnades åt högsta Görtjensten, at den Redeligaste medborgaren, lämnas nu Smickrare, Favoriter, och Gyllare — Enda omsorgen bäres för Hufvudstaden, och hwilken omsorg? Handel och Skiepps fart — Nej hotellet och stoder: Provincjerne ligga deremot i wanhäfd, glömde och föragtade — Den utarmade Landtman trampas under fötternes; Ingen tänker på honom, om icke för at betunga honom med nya pålagor — Rikets krigs Magt är utan lif och styrka — De flästa ämbeten gifwas där bort för penningar: Med penningar kan man köpa sig anseende, Rättwisa, tilhängare och alt. Det behöfwes icke annat än penningar för at blifwa hwad man behagar — Mitt i denna allmänna fördövelsen har Egennyttan uprest sin förskräckelige Stol. Dels med list, dels med wäld tilskansar hon sig wår egendom. Hon sitter kånstolös för alla de klagorop som tränga sig upp til hennes öron, för alla de tårar som stölja hennes fötter. Hennes omätelige gap är ständigt öppet at sluka; Hon bär ej affky at rycka sista brödsbetan ifrån det fattiga folket, som hon förtrycker. Hon har sit förhatelige inflytande ända in i Parlamentet, i detta så uråldrige och i wåra faders tid så wördnadswärde Samhälle, hwilket nu, til wår olycka, äfwen blifwit smittat af Corruptions Andan.

Se, detta är en hastig teckning af vårt närvarande tillstånd — Jag safar at fullborda den — Allt är förvändt, allt är i oordning, allt lutar til en förestående och oundvikelig undergång — Patriotisme och Frihet äro ord, som ej mera nämnas af det slafwiske folket wi äro olyckelige offer för en lömsk Politique: Despotismen rotar sig helt oförmärckt, under det at Folket, för at icke blifwa det warse, syhelsättes med nöjen och Skådospel = = =

Mitt olyckeliga fosterland! (England,) — Jag förutser dit fall; Jag gråter öfwer din olycka — Hwi har ej ödet unnat mig den äran at bidraga til din frälsning? — Det blod som i morgon så owardigt skal försyllas, ärnade jag låta rinna för dig — Hwem wil nu tänka på Statens befrielse? Hwem will nu lösa dess kådor? — Iomin wån! Du har samma Sjal, samma känslor som jag — Du älskar Friheten — Du förbragat Ödden — du är således wård den hedren at uppoffra dig för samhället: War Medborgare.

Jag dörr nöjd, ty Du, Bedford och Widham leswa. I äro alla uplyswade af samma tänkesätt: I sträfwen alla til enahanda föremål — Fast Edra förtjenster nu äro glömda, fast I nu leswa ofkände i en wrå af Edert Fädernesland, skola I dock framdeles wälsignas af Edra landsmän, som I frälsat: Edra namn skola nämnas med förundran af England, Europa och efterwerlden.

Jag dörr för Sanningen, som jag förswarat: Jag har wägat uppbjija min röst til de Regerande, och påminna dem om deras skyldigheter: Det war min pligt som Medborgare. Säktra om den nations trålagthet som de förtryckt och förblindat, hafwa de ej gifwit agt på mina föreställningar: De hafwa beswarat dem med stratt. Nitist för Säderneslandets uplysende har jag derföre talt och skrifwit. Jag har underrättat det om Sina Rättigheter, och updagat fäseligbeten af dess ställning. Detta war äfwen min pligt som Medborgare. Håpne öfwer min djerfhet, angelagne at förekomma några för de Styrandes säkerhet wädelige följder, hafwa de taxerat min skrift för ogudacktig, misfirmande, brytande emot Majestätet; man har släpat mig i fångelse; Skriften har blifwit bränd innan den ännu hunnit läsas af tjugo personer — Man har skyndat sig at ställa mig för Rätta, köpte wittnen hafwa framställt sig i myckenhet — det har besalts, at Domstolen skulle finna mig brottlig; Jag har blifwit dömd at halsbuggas; Rungen har alldrånadigast stadfast domen, då han likwäl kunnat skärpa den til råddräkning. En Harold har samman-

Kallat

